

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehou, Ph.D. v právní věci **žalobce: A. Z.**, státní příslušnost Ruská federace, bytem „X“, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2011, č. j. 4413/DS/2011,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 17. 10. 2011, č. j. 4413/DS/2011, kterým došlo k zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odbor správních činností – oddělení přestupků, ze dne 6. 9. 2011, č. j. MgMT-SČ 045372/PŘ/1221/2011/Ti, jímž byl uznán vinným ze dvou přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 a ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), za které mu byla uložena pokuta ve výši 25.000,-Kč, dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce 12 měsíců a také mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Přestupků se měl dopustit tím, že dne 8. 3. 2011 v 5.40 hod. v Krupce v ul. Boženy Němcové, jako řidič motorového vozidla tov. zn. NISSAN Primera, r. z. „X“ nerespektoval svislou dopravní značku B 1 – „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ a touto ulicí s vozidlem projel. Následně byl hlídkou Městské policie Krupka zastaven na Mírovém náměstí, kde bylo zjištěno, že žalobce řídil motorové vozidlo, ačkoliv nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Současně žalobce navrhoval, aby

soud zrušil i výše citované prvoinstanční rozhodnutí Magistrátu města Teplice ze dne 6. 9. 2011.

Ve stručné žalobě namítl, že svoji situaci s mezinárodním řidičským průkazem č. „X“ se snažil řešit různými možnostmi v souladu se zákony České republiky, neboť žádal o výměnu řidičského průkazu u Magistrátu města Teplice, kde mu však nebylo vyhověno, dále v mezidobí ukončil v České republice autoškolu, přičemž obdržel i český řidičský průkaz č. „X“, třebaže dotyčnou autoškolu absolvovat nemusel, jelikož již dlouhá léta vlastní řidičský průkaz po ukončení autoškoly v Ruské federaci č. „X“, a vedle toho si při první možnosti výjezdu do Ruské federace okamžitě vyměnil starý mezinárodní řidičský průkaz č. „X“ za nejnovější řidičský průkaz v Rusku č. „X“. Na podporu svých tvrzení pak žalobce přiložil mj. kopii českého řidičského průkazu a dále kopie řidičských průkazů vydaných v Ruské federaci, a to č. „X“ a č. „X“.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že v daném případě při uvedené silniční kontrole se žalobcovo řidičské oprávnění mělo prokázat příslušným řidičským průkazem, který osvědčuje udělení řidičského oprávnění k řízení motorových vozidel zařazených do příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění. Jelikož žalobce je stále občanem Ruské federace, tak jím předložený řidičský průkaz č. „X“ v době kontroly měl splňovat mezinárodně stanovené požadavky, které jsou obsaženy v Úmluvě o silničním provozu, sjednané ve Vídni dne 8. 11. 1968 (dále jen „Vídeňská úmluva z roku 1968“), a v Úmluvě o silničním provozu, sjednané v Ženevě dne 19. 9. 1949 (dále jen „Ženevská úmluva z roku 1949“), což však žalobcův řidičský průkaz dle správního orgánu nesplňoval, a proto ani neopravňoval žalobce k řízení motorových vozidel na území české republiky. S tímto závěrem se přitom ztotožňuje i žalovaný, a to s ohledem na ust. § 104 odst. 2 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), v němž je jednoznačně uvedeno, že k řízení motorových vozidel na území České republiky opravňuje řidičský průkaz vydaný cizím státem podle Vídeňské úmluvy z roku 1968 a Ženevské úmluvy z roku 1949. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že v příloze č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968 jsou uvedeny základní zásady pro provedení národních řidičských průkazů, přičemž řidičský průkaz vydaný cizím státem musí beze zbytku splňovat kritéria uvedená v této příloze č. 6, a to mj. včetně toho, že údaje zapsané v průkazu musí být psány latinským písmem nebo kurzívou zvanou anglickou. V případě, že předložený řidičský průkaz vydaný cizím státem nesplňuje byť jen pouze jeden požadavkem daný touto úmluvou, je tento v České republice neplatný a nevyměnitelný, což je případ právě žalobce. Žalovaný trvá na tom, že se v dané věci prokazatelně jedná o řidičský průkaz vydaný cizím státem a nikoliv o mezinárodní řidičský průkaz vydaný cizím státem, jak uvádí žalobce.

Dále žalovaný uvedl, že ust. § 118 odst. 2 silničního zákona je dáno, že řidičský průkaz vydaný cizím státem (mimo země Evropské unie), jehož držitel má na území České republiky trvalý nebo přechodný pobyt na dobu delší než 1 rok, jej neopravňuje k řízení na území České republiky, jestliže tento držitel nepožádal o výměnu řidičského průkazu vydaného cizím státem. Ne však každý řidičský průkaz, který je vydán v zahraničí (mimo země Evropské unie), je možné vyměnit za řidičský průkaz český. Na území České republiky je možné vyměnit pouze ty řidičské průkazy vydané cizím státem, které odpovídají svým provedením (požadavkům) řidičských průkazů, které jsou stanoveny Vídeňskou úmluvou z roku 1968

Ženevskou úmluvou z roku 1949. Vzhledem k tomu, že při inkriminované silniční kontrole žalobcem předložený řidičský průkaz č. „X“ nesplňoval požadované náležitosti, tak tento řidičský průkaz žalobce neopravňoval k řízení na území České republiky a nelze provést ani jeho výměnu za řidičský průkaz České republiky.

K údajné žádosti žalobce o výměnu řidičského průkazu u Magistrátu města Teplice žalovaný podotkl, že pokud by jeho žádost splňovala veškeré požadované náležitosti a byla podána na příslušném obecním úřadě obce s rozšířenou působností, tak správní orgán postupuje v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a ve správním řízení vydá buď řidičský průkaz České republiky, nebo rozhodnutí o zamítnutí žádosti o výměnu řidičského průkazu s uvedením důvodu, proč řidičský průkaz nelze vyměnit. Dotyčné podání žalobcem zmiňované žádosti však ve správním spise není ničím doloženo, a proto nic neopravňovalo žalobce k řízení vozidla v danou dobu, protože nebyl držitelem platného řidičského oprávnění.

Žalovaný rovněž zmínil, že předmětná silniční kontrola se uskutečnila dne 8. 3. 2011 v 5.40 hod, při níž žalobce předložil řidičský průkaz č. „X“, který jej neopravňoval k řízení motorových vozidel na území České republiky, a proto řidičské průkazy, jimiž žalobce argumentuje v podané žalobě a které předložil i správnímu orgánu, nebyly ještě v době uvedené silniční kontroly v platnosti, neboť řidičský průkaz vydaný v Ruské federaci č. „X“ je platný až od 3. 8. 2011 a řidičský průkaz č. „X“ vydaný Českou republikou je platný až od 12. 7. 2011. Žalovanému tak nezbývá konstatovat, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu se zákonem, když jednání žalobce kvalifikovaly jako přestupek ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o přestupcích. Ke spáchání tohoto přestupku přitom není třeba úmyslného zavinění, když k odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, a to i v případě, že by pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl nebo mohl, jak vyplývá z ust. § 3 a § 4 zákona o přestupcích.

Při ústním jednání před soudem žalobce setrval na svých žalobních tvrzeních, přičemž výslovně uvedl, že nikterak nerozporuje skutečnost, že spáchal přestupek spočívající v porušení zákazu vjezdu všech vozidel. Tehdy pospíchal do práce, a proto vjel tam, kam neměl. Dále důrazně popřel, že by byl špatným řidičem, neboť po dobu 14 let, kdy žije na území České republiky, byl jen 2x pokutován za banální přestupky. Proto s přestupkem ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o přestupcích zásadně nesouhlasí. Dále uvedl, že žalovaný ve svém rozhodnutí nepřesně uvedl, že před prvoinstančním správním orgánem předkládal řidičský průkaz č. „X“, neboť tehdy tento průkaz již neměl k dispozici, jelikož jej v mezidobí vrátil výměnou za nový řidičský průkaz v Ruské federaci, a proto prvoinstančnímu správnímu orgánu předkládal pouze kopii tohoto průkazu. Vedle toho zdůraznil, že v roce 1981 na území Ruské federace ukončil autoškolu, mimo jiné i pro „skupinu B“, a proto měl oprávnění řídit vozidlo v den, kdy mělo dojít ke spáchání rozporovaného přestupku. V této souvislosti vyjádřil přesvědčení, že jím tehdy předložený řidičský průkaz č. „X“ splňoval všechny požadavky mezinárodních úmluv. V návaznosti na to pak podotkl, že mezinárodní úmluvy, na které odkazuje žalovaný, nejsou dle jeho názoru platné, jelikož je uzavřely již dnes neexistující státy. Dále uvedl, že v roce 1998 žádal u Magistrátu města Teplice o výměnu řidičského průkazu, což bylo v době, kdy začal žít na území České republiky, ovšem tehdy mu byla jeho žádost zamítnuta s odůvodněním, že série jeho řidičského průkazu č. „X“ není uvedena v katalogu řidičských průkazů, který vydala

Evropská unie. Dále žalobce uvedl, že jemu uložená pokuta ve výši 25.000,- Kč je vůči němu velmi drastická, a to i přes povolený splátkových kalendář, obzvláště, když má ještě vyživovací povinnosti k synovi A., nar. „X“. Rovněž tak udělený zákaz řízení pro něj představuje zásadní problém, neboť s ohledem na svůj špatný zdravotní stav potřebuje být mobilní. Zpravidla 2x až 3x do roka totiž mívá ataky boreliózy, které jej výrazně ovlivňují v pohybu, a proto potřebuje jezdit autem do práce a na nákupy. Na podporu tohoto tvrzení soudu předložil k založení do spisu kopii lékařské zprávy ze dne 23. 2. 2012. Ve vztahu k uloženým sankcím pak žalobce vznesl požadavek, aby byly soudem zrušeny jako takové.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž ústním jednání před soudem nadále navrhoval zamítnutí žaloby. Zdůraznil přitom, že pro posouzení předmětné žaloby má zásadní význam skutkový stav, který byl dán v době, kdy došlo ke spáchání rozporovaného přestupku. Daný případ je totiž nutno vyhodnocovat právě k momentu, kdy tento přestupek byl žalobcem spáchán. Žalovaný trvá na tom, že žalobce v době spáchání dotyčného přestupku patřičný řidičský průkaz nevlastnil. Dále podotkl, že žalobce se s úspěchem nemůže dovolávat toho, že byl v dobré víře ohledně toho, že jeho řidičský průkaz je na území České republiky platný. Dále podotkl, že nebyl tehdejšímu jednání v roce 1998 žalobce na Magistrátu města Teplice jakkoliv přítomen, a proto průběh tohoto jednání a zejména pak jeho výsledek nemůže jakkoliv komentovat.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání před soudem dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není jakkoliv důvodná.

Z výše předestřených žalobních tvrzení jednoznačně vyplývá, že žalobce v předmětném řízení brojí výlučně proti přestupku ve smyslu ust. 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o přestupcích, který měl spočívat v tom, že dne 8. 3. 2011 v 5.40 hod. při silniční kontrole prováděné Městskou policií Krupka v Krupce na Mírovém náměstí, kdy žalobce byl zastaven jakožto řidič motorového vozidla tov. zn. NISSAN Primera, r. z. „X“, bylo zjištěno, že řídil motorové vozidlo, ačkoliv nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Proto v daném případě se zabýval jen tímto přestupkem a nezabýval se přestupkem ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, tj. nerespektováním svislé dopravní značky B 1 – „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“, které žalobce připustil a nikterak nepopíral.

Při učinění závěru soudu o nedůvodnosti předmětné žaloby soud vycházel z poměrně specifických skutkových a právních okolností daného případu.

V daném případě totiž mezi účastníky řízení není žádného sporu ohledně toho, že žalobce je občanem Ruské federace a v době inkriminované silniční kontroly ze dne

8. 3. 2011 byl držitelem řidičského průkazu č. „X“, který byl vydán Ruskou federací, jenž předložil při předmětné silniční kontrole. To pak ale znamená, že jím předložený řidičský průkaz č. „X“ v rámci dotyčné silniční kontroly ze dne 8. 3. 2011 minimálně měl splňovat mezinárodně stanovené požadavky, které jsou obsaženy ve Vídeňské úmluvě z roku 1968“ a také v Ženevské úmluvě z roku 1949“. Tato skutečnost vyplývá ze striktní dikce ust. § 104 odst. 2 písm. c) silničního zákona, která zakotvuje, že k řízení motorových vozidel na území České republiky opravňuje řidičský průkaz vydaný cizím státem podle Vídeňské úmluvy z roku 1968 a Ženevské úmluvy z roku 1949. Tzv. „(národní) řidičské průkazy vydané cizím státem“, o kterých pojednává ust. § 104 odst. 2 písm. c) silničního zákona, jsou přitom pouze ty řidičské průkazy, které byly vydány nečlenskými státy Evropského společenství, mezi něž nepochybně patří i Ruská federace, jejímž státním příslušníkem je žalobce.

Obě zmíněné mezinárodní smlouvy bylo přitom nutné aplikovat i na předmětný případ, neboť jsou stále platné a Česká republika, jakožto jeden ze dvou nástupnických států po bývalém Československu, je těmito mezinárodními smlouvami vázána. Žalobce se proto mylí, pokud zastává názor, který navíc uplatnil v řízení před soudem až po uplynutí dvouměsíční zákonné lhůty pro uplatňování jednotlivých žalobních tvrzení, o tom, že tyto mezinárodní multilaterální mezinárodní smlouvy nejsou platné, z čehož pak i chybně dovozuje, že je nebylo možné aplikovat v daném případě.

Pro předmětný případ má pak klíčový význam příloha č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968, která upravuje základní zásady pro provedení národních řidičských průkazů, mezi které patří i tzv. „(národní) řidičské průkazy vydané cizím státem“, o kterých pojednává ust. § 104 odst. 2 písm. c) silničního zákona. Z tohoto důvodu by žalobce měl vzít v potaz fakt, že řidičský průkaz vydaný cizím státem musí beze zbytku splňovat kritéria uvedená v příloze č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968, a to mj. včetně bodu 3, který výslovně zakotvuje, že *„Údaje, které se zapíší v průkazu, musí být psány latinským písmem nebo kurzívou zvanou anglickou anebo se opakují tímto způsobem.“* To jinými slovy znamená, že veškeré údaje zapsané v národním řidičském průkazu cizího nečlenského státu Evropského společenství tak, aby tento průkaz splňoval kritéria uvedená v příloze č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968 a tedy dle ust. § 104 odst. 2 písm. c) silničního zákona opravňoval jeho držitele k řízení motorových vozidel na území České republiky, musí být psány výlučně latinkou či kurzívou zvanou anglickou nebo jednotlivé údaje mohou být zapsány v tom kterém příslušném národním jazyce ovšem s duplicitním uvedením všech takto uvedených údajů v latině či kurzívou zvanou anglickou. Smyslem takto koncipované právní úpravy zcela jistě bylo a je docílit jistého standardu v čitelnosti jednotlivých údajů zapsaných v řidičských průkazech cizích nečlenských států Evropského společenství.

V daném případě ovšem žalobcem předložený řidičský průkaz č. „X“ v rámci uskutečněné silniční kontroly dne 8. 3. 2011 měl pouze část údajů uvedených na tomto dokladu ve smyslu bodu 3 přílohy č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968 psaných latinským písmem vedle azbuky a nikoliv všechny, a proto tento řidičský průkaz nelze vyhodnotit jako tzv. „mezinárodní řidičský průkaz vydaný cizím státem“, jak uvádí žalobce, tj. ve smyslu ust. § 104 odst. 2 písm. d) silničního zákona, popř. jako tzv. „(národní) řidičský průkaz vydaný cizím státem podle Vídeňské úmluvy z roku 1968 a Ženevské úmluvy z roku 1949“ tj. ve smyslu ust. § 104 odst. 2 písm. c) téhož zákona, který by žalobce opravňoval k řízení motorových vozidel na území České republiky. Dotyčný řidičský průkaz č. „X“ „toliko“

představoval prostý národní řidičský průkaz vydaný cizím státem, který však neopravňoval žalobce k řízení motorových vozidel na území České republiky.

S ohledem na skutečnost, že v době konání inkriminované silniční kontroly dne 8. 3. 2011 žalobce legálně pobýval na území České republiky dobu delší než 1 rok, což nebylo nikterak rozporováno ani ve správním řízení ani v řízení před soudem, pro daný případ má navíc klíčový význam i striktní ust. § 118 odst. 2 silničního zákona. Dle tohoto ustanovení totiž platí, že řidičský průkaz vydaný cizím státem (mimo země Evropské unie), jehož držitel má na území České republiky trvalý nebo přechodný pobyt na dobu delší než 1 rok, jej neopravňuje k řízení na území České republiky, jestliže tento držitel nepožádal o výměnu řidičského průkazu vydaného cizím státem ve smyslu ust. § 116 odst. 3 silničního zákona. Ne každý řidičský průkaz, který je vydán v zahraničí mimo země Evropského společenství, je však možné vyměnit za řidičský průkaz český, jak vyplývá z ust. § 116 odst. 7 silničního zákona. Na území České republiky je možné vyměnit pouze ty řidičské průkazy vydané cizím státem, které odpovídají svým provedením (požadavkům) řidičských průkazů, které jsou stanoveny Vídeňskou úmluvou z roku 1968 a Ženevskou úmluvou z roku 1949. Vzhledem k tomu, že při inkriminované silniční kontrole ze dne 8. 3. 2011 žalobcem předložený řidičský průkaz č. „X“ nesplňoval požadované náležitosti, a to ve smyslu bodu 3 přílohy č. 6 Vídeňské úmluvy z roku 1968, jak bylo zmíněno výše, znamená to, že tento řidičský průkaz žalobce neopravňoval k řízení na území České republiky a vedle toho nebylo možné provést ani jeho výměnu za řidičský průkaz České republiky.

Již žalovaný proto zcela správně v žalobou napadeném rozhodnutí a také v písemném vyjádření k žalobě poznamenal, že pokud předložený řidičský průkaz vydaný cizím nečlenským státem Evropského společenství nesplňuje být jen a pouze jeden požadavkem daný Vídeňskou úmluvou z roku 1968, je tento řidičský průkaz v České republice neplatný a nevyměnitelný, což je případ právě žalobce. Ostatně této skutečnosti odpovídá i tvrzení žalobce, že v roce 1998, kdy začal žít na území České republiky, se snažil provést výměnu svého tehdejšího řidičského průkazu vydaného Ruskou federací za řidičský průkaz vydaný v České republice, ovšem neúspěšně.

Dále soud uvádí, že žalovaný rovněž zcela správně v písemném vyjádření k žalobě a při ústním jednání před soudem zmínil, že pro posouzení předmětné žaloby má zásadní význam skutkový stav, který byl dán v době, kdy došlo ke spáchání rozporovaného přestupku. Žalobce by proto měl vycházet z toho, že daný případ je nutno vyhodnocovat právě k momentu, kdy projednáváný přestupek jím měl být spáchán.

V důsledku právě uvedeného soudu nezbyvá nic jiného než uzavřít, že předmětná silniční kontrola se uskutečnila dne 8. 3. 2011 v 5.40 hod, přičemž při této kontrole žalobce předložil řidičský průkaz č. „X“, který jej neopravňoval k řízení motorových vozidel na území České republiky. Řidičské průkazy, jimiž žalobce argumentuje v podané žalobě a které předložil i správnímu orgánu, zcela prokazatelně nebyly v době uvedené silniční kontroly v platnosti, když řidičský průkaz vydaný v Ruské federaci č. „X“ je platný až od 3. 8. 2011 a řidičský průkaz č. „X“ vydaný Českou republikou je platný až od 12. 7. 2011. Správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu se zákonem, když jednání žalobce kvalifikovaly jako přestupek ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o přestupcích. Ke spáchání tohoto přestupku přitom nebylo třeba úmyslného zavinění, neboť k odpovědnosti za tento přestupek postačuje zavinění i jen z nedbalosti, a to i v případě, že by pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a

svým osobním poměrům vědět měl nebo mohl, jak vyplývá z ust. § 3 a § 4 zákona o přestupcích.

Za tento přestupek ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o přestupcích pak prvoinstanční správní orgán žalobci uložil výše specifikované sankce, neboť tento přestupek byl přísněji postižitelný než přestupek ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, což zcela odpovídá dikci ust. § 12 odst. 2 téhož zákona.

V daném případě tak prvoinstanční správní orgán mohl a zároveň musel uložit pokutu ve výši od 25.000,-Kč do 50.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu od 12ti měsíců do 24ti měsíců, neboť v kogentním ust. § 22 odst. 4 zákona o přestupcích je výslovně zakotveno, že za přestupek mj. dle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 se uloží pokuta od 25.000,-Kč do 50.000,-Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let. Prvoinstančním správním orgánem uložené sankce v podobě pokuty ve výši 25.000,-Kč a zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech vozidel na dobu 12ti měsíců je proto soud nucen vyhodnotit jako přiměřené sankce a plně odpovídající zákonné dikci, když navíc byly uloženy na samé dolní hranici zákonné sazby s ohledem na skutkové okolnosti daného případu. V důsledku této skutečnosti proto soud nemohl jakkoliv zvažovat vedle zrušení uložených sankcí pro jejich nezákonnost ani případnou moderaci těchto uložených sankcí ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s. ř. s., když navíc dle kogentního ust. § 22 odst. 12 zákona o přestupcích od uložených sankcí mj. dle ust. § 22 odst. 4 téhož zákona nelze od takové sankce upustit. Zde je třeba ovšem podotknout, že moderace trestu dle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. připadá v úvahu výlučně za předpokladu, že žalobce o ni požádá soud ve správní žalobě. V daném případě tak pozbývá na významu, že žalobce o upuštění od sankcí v předmětné žalobě nepožádal a učinil tak až při ústním jednání před soudem.

S ohledem na striktní právní úpravu zakotvenou v ust. § 22 odst. 4 a odst. 12 zákona o přestupcích proto soud nemohl jakkoliv zohlednit žalobcovo tvrzení, že jemu uložená pokuta ve výši 25.000,- Kč je vůči němu velmi drastická, a to i přes povolený splátkových kalendář, obzvláště, když má ještě vyživovací povinnosti k synovi Andrejovi, nar. 4. 9. 2000, a vedle toho, že udělený zákaz řízení po dobu 12ti měsíců pro něj představuje zásadní problém, neboť s ohledem na svůj špatný zdravotní stav potřebuje být mobilní.

Soud proto uzavírá, že vzhledem k výše uvedeným skutkovým a především pak právním okolnostem případu byl nucen vyhodnotit předmětnou žalobu jako nedůvodnou, neboť napadené rozhodnutí žalovaného včetně prvoinstančního rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, třebaže pro žalobce má citelný postih, který se může jevit jako přespříliš tvrdý. Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. předmětnou žalobu zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval a navíc mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti ani nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. května 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová